

Evanghelia lui Pavel: 5. Evanghelia gloriei și a harului

Evanghelia gloriei lui Dumnezeu

Evanghelia gloriei are două aspecte, și unul este completarea celuilalt. Pavel vorbește mereu despre „Evanghelia mea”, și în 1 Timotei 1.11 el vorbește despre ea ca fiind „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu”. Evanghelia slavei lui Dumnezeu este vestea bună că Dumnezeu a fost pe deplin glorificat!

” Ioan 13.31,32: *După ce a ieșit Iuda, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și-L va proslăvi îndată.*

Ioan 17.4: *Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*

Harul este mult mai mult decât o „favoare nemeritată”; el este „Dumnezeu pentru noi în tot ce este El” și aceasta cu toată vrăjmășia noastră naturală. Deci, Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. El nu poate trece cu vederea păcatul. El cere satisfacție deplină, dar omul este falimentar. Dar dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul, atunci nu ne-am putea baza pe dreptatea Sa. S-ar putea ca mai târziu El să-Și schimbe părerea. Un Dumnezeu care ar putea trece cu vederea un păcat, sau unele păcate, este un dumnezeu după imaginația omului. El ar fi la fel de schimbător și nestatornic cum este omul. Inimile noastre n-ar putea găsi liniște, dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul. Dumnezeu este lumină; și har înseamnă că Dumnezeu ca lumină este pentru noi așa cum este ca dragoste. Ura Lui desăvârșită și oroarea Lui față de păcat au avut efect spre binele nostru. Dumnezeu a acționat în concordanță cu natura Lui ca lumină (lumina revelează adevăratul caracter al tuturor lucrurilor; Ioan 1). El cere satisfacere deplină cu privire la păcat. Domnul nostru Isus a satisfăcut în chip desăvârșit această cerere. Dumnezeu are acum o bază juridică dreaptă, pe care El poate ierta păcatele aceluia care își însușesc lucrarea acestui Preaslăvit, care a oferit lui Dumnezeu această satisfacere (Romani 3.23-26). Aceasta este baza siguranței veșnice; aceasta înseamnă că Dumnezeu a acționat în concordanță cu tot ce este El. Dumnezeu Și-a păstrat lealitatea și concordanța cu ființa Sa și noi avem dreptul să ne bazăm pe lucrarea înfăptuită. Dreptatea lui Dumnezeu este concordanța cu Sine Însuși în tot ce este El. În felul acesta faptul că Dumnezeu este lumină a avut efect spre binele nostru. Când ne gândim la cruce, de cele mai multe ori ne gândim că Dumnezeu este dragoste. Însă în cruce vedem ambele: Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste.

Însă nu vrem să ne ocupăm în locul acesta cu foloasele pentru om. *Păcatul* este o bruscare strigătoare la cer a Creatorului și a Suveranului moral al universului. *Ispășirea* este, când lui Dumnezeu I se aduce satisfacție desăvârșită pentru crima păcatului împotriva naturii lui Dumnezeu, care este lumină. Gândește la obrăznicia îngrozitoare a creaturii de a se face pe sine însuși dumnezeu, prin aceea că are curajul să-și facă voia proprie! Pedepsa veșnică, întunericul extrem, plânsul, țipătul și scrâșnirea dinților sunt răsplata Sa dreaptă pentru o

astfel de comportare, care lezează maiestatea lui Dumnezeu. Noi nu putem găsi cuvinte să condamnăm cum se cuvine atacul creaturii (al nostru propriu) la maiestatea lui Dumnezeu. Tocmai în acest scenariu, unde în fiecare zi are loc așa ceva, un loc pe care „privirile trufașe ale celor răi sunt păcat” (Proverbe 21.4), a venit Acela care totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui.

Gândește la aptitudinile acestui Preaslăvit! Cineva a spus, că ai nevoie de un nor pentru a întâmpina un alt nor. În Levitic 16 găsim doi nori. Unul este șehina, norul de glorie al prezenței Dumnezeului lui Israel între heruvimi. Ea cere, în concordanță cu ceea ce este El în Sine Însuși, moartea înaintea Lui. Cine poate întâmpina această glorie? Și este și un alt nor al lucrării de tămâie *pusă pe foc*, care se aduce în Locul Preasfânt. Ea reprezintă pe Hristosul lui Dumnezeu în desăvârșirile Sale și gloriile Persoanei Sale; aceasta constituie norul lucrării de tămâie plăcută. Și astfel a mers la cruce Unicul, care a fost capabil pentru aceasta, și focul judecării în legătură cu jertfa de ardere de tot și tot ce s-a ridicat din aceasta, a adus glorie lui Dumnezeu. Tot ce focul a dat la iveală din Persoana lui Hristos era spre gloria lui Dumnezeu și corespunzător acesteia.

Ce ispășire măreață a avut loc acolo! Ce glorie pentru Dumnezeu, atunci când El a adus satisfacere deplină pentru dezonoarea adusă de păcat maiestății și naturii lui Dumnezeu! Sângele Lui a fost vărsat (Ioan 19.34; 1 Ioan 5.6; Levitic 16) și Dumnezeu a fost *satisfăcut* și L-a înviat dintre morți. Chiar dacă nici un singur păcătos nu ar fi fost vreodată salvat, totuși Dumnezeu a fost glorificat (Ioan 17.4). Glorificarea Lui este valabilă independent de binecuvântarea pentru om, cu toate că binecuvântarea pentru om este direct dependentă de faptul că lui Dumnezeu I s-a adus satisfacere deplină. Deoarece Dumnezeu a fost glorificat așa de desăvârșit și într-o măsură nesfârșit de mare, El a trebuit să-L învieze dintre morți pe Acela care a făcut aceasta și să-I dea glorie (1 Petru 1.21) – să dea un loc Domnului nostru Isus care este demn și în concordanță cu adâncimea în care El a coborât în moarte. Gândește la Sfântul, care a devenit purtătorul păcatului, care a purtat această rebeliune dezgustătoare, detestabilă și oribilă împotriva lui Dumnezeu! Gândește la aceasta!

Era o obligație morală din partea lui Dumnezeu să dea glorie lui Hristos. Dumnezeu trebuia să Se poarte drept față de Sine Însuși. Adevărul Său moral neschimbător, care străbate toate epocile, este, că acela care smerește trebuie să fie înălțat. Cine s-a smerit așa de mult ca Domnul nostru Isus? Locul, care I-a fost dat, trebuie să fie în concordanță cu locul pe care El l-a ocupat în smerirea și degradarea Lui. „Platforma, pe care Solomon s-a suit și de unde el a intonat cântarea de laudă a lui Israel, avea aceeași înălțime ca și altarul din față”, a spus cineva odată [remarca redacției: compară cu 2 Corinteni 6.13; Exod 27.1]. Chiar și în lumea aceasta „El *trebuie* să domnească” (1 Corinteni 15.25). Este o necesitate morală, ca acolo, unde El a ocupat locul cel mai de jos, El să ocupe și locul cel mai înalt. Dar este mai mult decât aceasta. „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui” (Romani 6.4).

W. Kelly remarcă:

” Este o interpretare sărăcăcioasă, dacă se presupune că gloria Tatălui ar fi aceeași ca atotputernicia sau puterea Sa. Orice motiv, care Îl însuflețește moral, orice drum și orice final, pe care El este făcut cunoscut în desăvârșirile Sale, tot ce se desfășoară în caracterul ales și încântare nu numai față de creatură, ci și față de Fiul Său, aceasta a fost practicat la învierea Domnului Isus. (*Notes on Romans*, Londra: G. Morrish, 1873, pag. 86)

Și așa S-a înălțat El mai presus de toate cerurile, pentru ca El să umple totul (Efeseni 4.10). Ah, cât de mult umple El inima lui Dumnezeu cu bucurie și satisfacție! Dumnezeu Își găsește toată odihna în Hristos. El umple scaunul de domnie al Tatălui (Apocalipsa 3.21) fără greșală. Dar umple El și inima ta și inima mea? Este o veste bună: Dumnezeu a fost glorificat nespus de mult și veșnic. Cine predică vestea bună despre gloria lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11)?

Evanghelia slavei lui Hristos

Există vestea bună că Hristos a fost glorificat (2 Corinteni 4.4)! Felul în care Dumnezeu L-a glorificat pe Hristos este un răspuns la slava și în concordanță cu slava, care El a adus-o lui Dumnezeu. Cum să se măsoare valoarea lucrării de la cruce? Ce etalon trebuie să se folosească? Nu este niciunul. Este numai o posibilitate capabilă să descrie și să măsoare valoarea nespus de mare pentru Dumnezeu a acestei lucrări. Dumnezeu răspunde cu slavă! El a glorificat pe Domnul Isus și I-a dat locul cel mai înalt.

” **2 Corinteni 4.3-5:** *Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acesta, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus.*

Lumina, pe care a văzut-o Pavel, i-a făcut cunoscut slava lui Hristos. Lumina a venit din slavă. Și l-a ce preocupare l-a călăuzit pe Pavel? El nu știa că el însuși este un păcătos, și nici nu avea cunoștință de păcat, deoarece el trăia drept în ceea ce privește Legea lui Dumnezeu. Dar ceea ce el a văzut, l-a determinat să se preocupe cu Altcineva. Aceasta este exact ceea ce face Evanghelia slavei. Ea ne duce la Dăătorul binecuvântării și ne preocupă cu El Însuși în loc de binecuvântările, pe care le-am primit. Ea revelează: cunoașterea slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Aceasta este mult mai mult decât eliberarea din nenorocirea noastră; aceasta revelează un loc nou înaintea orizontului nostru. Ne arată clar slava lui Dumnezeu, așa cum ea se odihnește pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Omul înălțat la cer. Ne arată un Om în slava lui Dumnezeu. Ce gând măreț! Hristos a adus pe oameni direct înaintea scaunului de domnie al Tatălui și poartă acolo natura noastră (cu excepția păcatului), în trupul Său de slavă, tocmai în momentul când se citesc aceste rânduri. Dacă ne preocupăm tot mai mult cu această realitate minunată, aceasta va mișca gândurile noastre și va da naștere la adorare în adoratorii Lui curățiți. După ce a făcut curățirea păcatelor prin Sine Însuși, El S-a așezat la dreapta

maiestății în locurile preaînalte (Evrei 1.4). Harul se revarsă acum din locul acesta. Cineva a spus:

” Harul vine din glorie, nu de la cruce. Crucea este baza oricărui har, dar lumina strălucește din punctul final în jos, și cu cât te apropii mai mult de slavă, cu atât mai mult recunoști cât de bun venit ești; cu atât ești mai sigur că locul tău este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; și toate acestea au o influență asupra ta în așa fel că Hristos Însuși captivează inima ta. Aceasta este Evanghelia slavei. Eu am fost nu numai curățit și eliberat de tot ce era împotriva mea, ci eu mi-am însușit moartea Sa și în timp ce Îl urmez acolo unde este El, eu sunt transformat în același chip ca al Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol 6, pag. 245)

Evanghelia slavei înseamnă, că El nu numai ne-a curățit de tot ce era împotriva noastră, ci că noi avem îndrăzneală prin sângele Lui să avem parte împreună cu El de fericirea Lui în prezența lui Dumnezeu – noi avem parte de fericirea a ceea ce este Hristos pentru Dumnezeu. Oricine a văzut slava Sa dinapoia perdelei va fi schimbat în sufletul său în concordanță morală cu El, așa că el nu găsește nici un loc de odihnă aici pe pământ, ci iese afară din tabără la El, purtând ocară Lui ... Nimeni nu se ridică mai presus de altarul său [remarca redacției: altarul vorbește despre relația pe care eu o am cu Dumnezeu și care se arată clar în mod deosebit în timpul meu de liniște]; aceasta înseamnă, că el nu poate fi pentru Hristos aici pe pământ, unde totul este împotriva lui Hristos, dacă el nu-L cunoaște acolo unde toată gloria lui Dumnezeu se odihnește pe El. Aceasta este Evanghelia gloriei. Dacă Îl cunoști în felul acesta, atunci înapoia perdelei vei fi cu El și în afara taberei vei purta ocară Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol. 6 pag. 232)

Un altul {probabil W. Kelly} a spus:

” Ce bucurie este că, atunci când s-a dovedit că omul este pierdut definitiv, Dumnezeu revelează dreptatea Sa în Evanghelie, prin aceea că El îndreptățește în modul cel mai minunat pe cel care crede! Credinciosul are parte atunci nu numai de faptul că sângele lui Hristos a ispășit păcatele lui și îl curățește, ci și că el însuși pășește pe locul nou și ceresc, și anume în Hristos, în același fel cum El este în glorie înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că și atunci chiar când nimeni nu a văzut viziunea cerească ca apostolul, totuși fiecare creștin credincios este îndreptățit să spună că el posedă natura binecuvântării care a fost făcută cunoscut lui Saul și prin el tuturor acelor care cred Cuvântul Său. Harul lui Dumnezeu l-a întâmpinat în mod nemeritat în păcatele sale, atunci când el s-a smerit înaintea lui Hristos. El l-a condus să devină dreptatea lui Dumnezeu în El, nu așa cum El era, ci așa cum El este în slava cerească.

Nu este deci de mirare, că apostolul putea să vorbească despre Evanghelia slavei lui Dumnezeu. Căci dacă dragostea a trimis pe Fiul aici jos ca singura, dar desăvârșită de suficientă ispășire pentru păcatele noastre, atunci El L-a glorificat în mod foarte deosebit în Sine Însuși și ne-a dăruit să devenim dreptatea Lui în acea glorie din care lumina lui Hristos în glorie a coborât în inimile noastre întunecate și unde noi de acum încolo suntem făcuți una cu El. Lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos era nu

numai pentru Saul din Tars. Prin mărturia lui inspirată trebuiau corintenii de atunci și noi credincioșii de astăzi să cunoaștem că suntem binecuvântați în aceeași măsură bogată. Ce har minunat să fi un creștin prin credința în Hristos simplă, nefalsificată și bogată, potrivit Evangheliei slavei Sale. Ce stare jalnică, să fi mai puțin decât aceasta! Între cele două stări nu este o treaptă de mijloc, pe care am putea sta, care să fie numită de Dumnezeu ca fiind bună. Creștinătatea stă mult înapoia adevărului și navighează cu catargul desfășurat complet spre abisul decăderii. (*Bible Treasury*, N. S., vol. 5, pag. 363)

Slava Domnului este o putere transformatoare în viața noastră, dacă o privim. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Dorește Dumnezeu ca noi să privim la Domnul, să-L contemplăm? Cum ar putea cineva să spună nu? Dar versetul nu spune: „privind pe Domnul”. Aceasta este inclus, fără îndoială, dar noi toți ar trebui să privim *slava Domnului*. Inimile noastre ar trebui să fie preocupate cu locul care a fost dat Aceluia care numai Lui i se cuvine. În cer nu este nici un loc pentru El, care să fie prea înalt.

Slava Domnului este expresia și măsura satisfacției și gloriei care a fost adusă Aceluia care a așezat pe Hristos acolo! Să-L privești acolo înseamnă să meditezi în privința aceasta și să savurezi în suflet ceea ce noi am studiat pe aceste pagini, cum El a făcut ispășire pentru Dumnezeu și cum Dumnezeu a răspuns la aceasta, prin aceea că El L-a așezat pe Hristos în glorie. Și potrivit cu 2 Corinteni 3.18 privirea acestei glorii a Domnului va avea efect de transformare a noastră.

Copilul de parte bărbătească, care va pășuna națiunile cu un toiag de fier, *a fost luat* la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie (Apocalipsa 12). Apostolul Pavel a fost luat în aceea scenă de glorie și a auzit lucruri care nu pot fi făcute cunoscut în starea noastră actuală. Și ce minunat este să ne gândim, că Acela care este încununat cu glorie și onoare va coborî Însuși în văzduh (Ioan 14.3) și că și noi vom fi *luați* (1 Tesaloniceni 4.17), mutați direct în aceea scenă unde slava lui Dumnezeu se odihnește peste El. Atunci vom privi într-o măsură mai mare, față către față (1 Corinteni 13.12), slava Domnului (Ioan 17.24). Dar această scenă ar trebui să ne formeze deja astăzi. Un om este format de lucrurile cu care se preocupă, fie că este vorba de bani, de putere, de onoare, de plăceri, și așa mai departe. Ne preocupăm noi cu Hristos în glorie? Dacă este așa, atunci va avea loc o transformare (fără îndoială, neobservată de noi înșine) în concordanță morală cu El Însuși și cu ceea ce este corespunzător acelei scene de glorie, în care noi vom fi introduși în curând.

Evanghelia harului lui Dumnezeu

Har este mult mai mult decât favoare nemeritată. Desigur aceasta este inclusă în har; dar har înseamnă, Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5) și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8). Lumina dă la iveală caracterul adevărat al tuturor lucrurilor (Efeseni 5.13). Și Dumnezeu ne-a rânduit să fim acolo unde este El. Toți creștinii credincioși umblă în lumină (1 Ioan 1.7), cu toate că noi nu totdeauna umblăm corespunzător luminii. Noi nu am fi fericiți la un dumnezeu care nu este lumină. Așa sunt dumnezeii incalculabili ai păgânilor. Dumnezeu este totdeauna credincios față de Sine Însuși, totdeauna

în concordanță cu Ființa Sa. El a cerut executarea sentinței rostită de El și Hristos a satisfăcut cererea. Dumnezeu este lumină și El a fost satisfăcut și glorificat, ca lumină, în lucrarea de pe cruce. Și acum dragostea Lui este liberă să se reverse spre păcătos, deoarece El este drept, dacă face aceasta, căci El – ca lumină – a fost satisfăcut cu lucrarea de ispășire. El trebuie să fie drept, atunci când El îndreptățește pe păcătos (Romani 3.26).

Satisfacția veșnică, care I-a fost adusă în felul acesta, revelează pe Dumnezeu ca lumină pentru noi. El a cerut și El a plătit! Dumnezeu, ca lumină, a lucrat în felul acesta pentru noi – ce gând minunat! În felul acesta Dumnezeu este pentru noi lumină și dragoste. Aceasta este ceea ce înțelegem noi când spunem că har înseamnă: Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este și cu toată starea noastră de vrăjmașie naturală. Nu este aceasta mult mai mult, decât să vezi numai favoare nemeritată în cuvântul „har”?

Pavel a mărturisit despre Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24). După ce a fost înfăptuită ispășirea pentru Dumnezeu și El a fost glorificat și Hristos a fost glorificat corespunzător smeririi Lui, care a adus o gloriificare așa de mare lui Dumnezeu, s-a revărsat harul de la Hristos glorificat spre națiuni, care erau fără Dumnezeu și fără nădejde în lume (Efeseni 2.13). Ah, privește la groapa din care ai fost scos! Privește în negura întunericului (Iuda 13), *pentru totdeauna* îndepărtat de Dumnezeu! Fără Dumnezeu, fără speranță! Pierdut, pierdut, *pierdut!* Câine al națiunilor, străin în ceea ce privește făgăduința legămintelor.

Acela, care a prigonit până în moarte calea (Faptele Apostolilor 22.4), este deodată aruncat la pământ prin slava unei mari lumini, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui la amiază. Acela, pe care el îl prigonea fără să știe, îi apare în dogoarea slavei Sale și el descoperă că el îl prigonește pe Hristos Însuși, prin aceea că el prigonea pe aceia care aparțineau lui Hristos (Faptele Apostolilor 9.5). Aceasta este prima referire la adevărul despre un singur trup și unirea mădularelor cu Hristos (Faptele Apostolilor 9.4; 1 Corinteni 6.17; 12.12,13; și așa mai departe).

El se duce direct în sinagogă și predică pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 9.20). Desigur toți credincioșii cunoșteau pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, dar Pavel accentuează aceasta în mod deosebit. Este Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, care este fundamentul Bisericii (Matei 16.16-18). Domnul S-a arătat mai târziu lui Pavel în alte revelații (Faptele Apostolilor 26.16) și lui i-au fost încredințate acele linii directe ale adevărului, care prezintă planul veșnic al lui Dumnezeu (Efeseni 3.11) și care întregesc Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25).

Pavel servește ca demarcare a acelor pe care Dumnezeu voia să-i mântuiască (1 Timotei 1.16). Gândește la harul lui Dumnezeu, care a salvat pe omul acesta! Noi ne gândim la harul de care au parte cei care sunt „în poziții înalte”. Pavel era dimpotrivă un „om de carieră” (Filipeni 3.4-6) și în afară de aceasta cel dintâi (adică, cel mai rău) dintre păcătoși (1 Timotei 1.15).

Dar dacă ne gândim la mărimea slavei care a fost adusă lui Dumnezeu prin Hristos și cum a răspuns Dumnezeu la aceasta și a evaluat aceasta prin gloriificare corespunzătoare a lui

Hristos, nu este de mirare că un har așa de măreț a putut coborî de la Hristos aflat în slavă la cel dintâi dintre păcătoși! Nu este de mirare că el era vasul ales (Faptele Apostolilor 9.15) și era făcut de Dumnezeu corespunzător să fie purtătorul Evangheliei slavei lui Dumnezeu și al Evangheliei harului lui Dumnezeu. Lui i-a fost încredințată o administrare specială a harului lui Dumnezeu (Efeseni 3.2) și el a propovăduit adevărurile binecuvântate, că iudeii și păgânii erau împreună moștenitori și alcătuiau împreună un singur trup și erau împreună părtași (Efeseni 3.6). Acestea nu sunt numai cuvinte simple, ci sunt realități vii. Trebuie să ne gândim ce înseamnă și ce conțin cu adevărat aceste cuvinte. Mărima acestui har va deveni atunci și în inimile noastre corespunzător de mare și vom vedea legătura între vestea bună a harului lui Dumnezeu și vestea bună a slavei. Vom învăța că am fost îndreptățiți și am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu Însuși. Da, minune peste minune, „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3), cu Hristos, care este deja în glorie. Noi suntem creație nouă în El și prin Duhul suntem legați cu Capul glorificat (2 Corinteni 5.17). Astfel vom învăța să mărturisim despre vestea bună a harului lui Dumnezeu. Har este Dumnezeu pentru noi în tot ce El este, și în har El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Hristos (Efeseni 1.3).

Rezumat

Pavel vorbește despre „Evanghelia mea” (Romani 2.16; 16.25; 2 Timotei 2.8; vezi și Galateni 1.11; 2.2), și spune „Evanghelia noastră” (1 Tesaloniceni 1.5; 2 Tesaloniceni 2.14), atunci când leagă pe alții cu sine însuși. El a predicat adevărurile de bază ale Evangheliei ca și ceilalți (1 Corinteni 15.1-11), dar ce a predicat el, el nu a învățat de la alții. El le-a primit prin descoperire directă. În aceste revelații el a primit adevărurile de bază ale Evangheliei, și încă ceva în plus. Dacă ar fi fost numai ce au predicat cei din Ierusalim, el nu ar fi putut spune: „După paisprezece ani m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. M-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între neamuri” (Galateni 2.1,2; vezi și Faptele Apostolilor 26.16).

Din cauza acestor adevăruri suplimentare ale Evangheliei, pe care Pavel le-a primit prin descoperire, el spune, când vorbește despre Evanghelia: „... de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel” (Coloseni 1.23; vezi și Romani 15.16). El spune și despre trupul lui Hristos: „... trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1.24-27; vezi și Efeseni 3.7).

Observă că sunt două lucruri, cărora Pavel a devenit slujitor – el nu a fost slujitorul. Lasă la o parte articolul hotărât. El a devenit slujitor – în sensul că lui i-au fost încredințate ca misiune specială – al acestor două aspecte ale adevărului, diferite, dar nu despărțite unul de altul, într-un sens deosebit ca unul care avea descoperiri deosebite ale acestor adevăruri. Legătura acestor adevăruri este exprimată prin expresia „taina Evangheliei” (Efeseni 6.30). Nu Evanghelia este numită ca fiind o taină. Aspectul este că Evanghelia lui Pavel este ușa pentru

desfășurarea tainei. Și astfel lui i-a fost făcută cunoscut Evanghelia slavei lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11), Evanghelia tainei lui Hristos (2 Corinteni 4.4) și Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24). Administrarea harului lui Dumnezeu față de păgâni a fost încredințată lui Pavel (Efeseni 3.2; Galateni 2.8). Dumnezeu nu a dat niciodată vreunui om dreptul să *aleagă*, să creadă Evanghelia. Evanghelia lui Pavel și descoperirea tainei „a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință” (Romani 16.26). Domnul Isus va fi descoperit „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu *ascultă* de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1.1-8). În loc să roage pe oameni să facă alegerea, să creadă Evanghelia, „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17.30; vezi și 1 Petru 4.17; Romani 1.5; 10.16). Iosua 24.15 nu este un verset al Evangheliei, deoarece el nu corespunde locurilor citate mai înainte. În afară de aceasta alegerea din Iosua 24.15 se referă la o alegere a dumnezeilor proprii, dacă cuiva i se pare ceva rău să slujească Domnului. Alegerea de a sluji Domnului, așa cum ea stă în Iosua 24.22, era o alegere omenească, o voință omenească, și cartea Judecători arată cum alegerea omenească în lucrurile divine duce la nimicire. Dumnezeu este Acela care (Ioan 1.13; Iacov 1.18; 1 Petru 1.23; Efeseni 2.9,10; Romani 9.22,23; 8.29,30; 2 Timotei 1.9; 2.10; și așa mai departe) ia inițiativa în nașterea din nou și în mântuire. Totul are loc din har (Efeseni 2.8) și Dumnezeu este pentru noi în *tot* ce este El.

Nota redacției

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).